

Arrest

nr. 170 760 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 160 422 van 20 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2014 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 oktober 2014 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna verkort het CGVS). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 21 november 2014 gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 141 368 van 19 maart 2015 weigerde de Raad eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 april 2015 diende verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in, die op 21 mei 2015 werd afgesloten met een beslissing van afstand van de asielaanvraag.

Op 5 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen voornoemd bevel werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 160 024 van 15 januari 2016.

Op 29 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 6 januari 2016 werd die aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 29 juli 2015, onontvankelijk verklaard nu de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

Op 11 januari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: [...] voornaam: [...] geboortedatum: [...] geboorteplaats: K. nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: ...

wordt het bevel gegeven het grondgebied ■ van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERM1JN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen: |

Artikel 7, alinéa 1: |

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode

van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; !

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen reeds pv opgesteld wegens diefstal (AN.12.LB.0S183Q/2015) en

wegens drugsbezit (AN.60.LB.1662S714).

Artikel 74/14i |

X artikel 74/14 §3,3*: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde .

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen reeds pv opgesteld wegens diefstal (AN.12.LB.091830/2015) en wegens drugsbezit(AN.6Q, LB, 16625714). „ , ... ,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dit werd en betekend op 21.11.2014 (13qq) en op 05.06.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet» is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens Van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg gaat geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 01.10.2014 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.10.2014. betrokkene ontving vervolgens op 21.11.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.03.2015. betrokkene ontving vervolgens op 25.03.2015 een uitstel om het grondgebied te verlaten tot uiterlijk 06.04.2015. betrokkene diende op 27.04.2015 een tweede asielaanvraag in, die op 21.05.2015 werd afgesloten met een beslissing van afstand van asiel. Op 05.06.2015 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/47 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 29.07.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Dat werd onontvankelijk verklaard op 06.01.2015. Deze beslissing is op 11.01.2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorziet in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad !6 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Reden van de beslissing:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 5 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven kan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 21.11.2014 (13qq) en op 05.06.2015. |

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen reeds pv opgesteld wegens diefstal (AN.12.L8.091830/2015) en wegens drugsbezit (AN.6Q.LB.16625714),

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken, Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, V. M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, M. R. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

Op 11 januari 2016 werd aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Deze beslissing is eveneens aangevochten bij de Raad in de zaak gekend onder het rolnummer 184 916.

Op 18 januari 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad gericht tegen de bijlage 13septies van 11 januari 2016.

Bij arrest nr. 160 422 van 20 januari 2016 beval de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker betoogt dat de asielprocedures in het Frans zijn behandeld. Ook de regularisatieaanvraag werd in het Frans behandeld. Hij verwijst naar artikel 51/4, § 3, *in fine* van de Vreemdelingenwet en concludeert dat de bestreden beslissing strijdig is met het bepaalde in voormeld artikel en dat beslissing tot verwijdering in het Frans diende te worden genomen.

Artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvragen van verzoeker in het Frans werden behandeld en dat zoals hij aanhaalt ook de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het Frans werd behandeld.

Verzoeker diende op 29 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is binnen de zes maanden na afloop van de asielprocedure.

Artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de taal wordt gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Dit is het Frans.

Artikel 51/4, § 3, *in fine* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in voornoemd geval paragraaf 1, tweede lid, van toepassing is, stellende: *“De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied”*.

Aangezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, diende overeenkomstig artikel 51/4, § 3, *in fine* van de Vreemdelingenwet voor de bestreden beslissing de taal te worden gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald, te weten het Frans. Verzoeker kan aldus worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissing in het Frans en niet in het Nederlands had moeten worden opgesteld.

De schending van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verweerder in de nota naar rechtspraak van de Raad verwijst, weze vooreerst opgemerkt dat in een continentale rechtstraditie arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Bovendien had het arrest nr. 156 150 van 5 november 2015 betrekking op een inreisverbod, dat inderdaad niet als *“een daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied”* kan beschouwd worden nu een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Waar verweerder nog stelt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een loutere

politiemaatregel zou zijn, wijst de Raad erop dat er samenhangend met het bestreden bevel eveneens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) werd opgelegd, waartegen verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende, gekend onder het rolnummer 184 916. Dit houdt in dat dit inreisverbod wordt vernietigd indien het samenhangend bevel, zijnde de thans bestreden beslissing, wordt vernietigd. Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet enkel te beschouwen als een loutere politiemaatregel zonder eigen rechtsgevolgen (RvV 24 maart 2016, 164 709 genomen in kamer met drie).

Bovendien, zelfs indien men zou aannemen dat het *in casu* bestreden bevel een politiemaatregel is, *quod non* om bovenstaande redenen, merkt de Raad op dat waar verweerder suggereert dat de bestreden beslissing ter kennis is gebracht in het Nederlands taalgebied zodat deze in het Nederlands dient genomen te worden, artikel 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna verkort als wet op het taalgebruik) uitdrukkelijk voorziet dat kan afgeweken worden van haar toepassingsgebied bij andersluidende wet.

Artikel 1, § 1 van deze wet bepaalt immers: “Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk : 1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet.” *In casu* dient artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet als een andersluidende bepaling te worden beschouwd en heeft deze als *lex specialis* voorrang op de toepassing van de regel dat conform artikel 39, § 1 *iuncto* artikel 17, § 1, a van de wet op het taalgebruik een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, in het Nederlands taalgebied, in het Nederlands moet opgesteld zijn. Tot slot geeft het woord “daaropvolgend” eerder een aanduiding over de chronologie van opeenvolgende verwijderingsmaatregelen dan op een gevolgbeslissing. Uit het tweede lid van artikel 51/4, § 1 kan afgeleid worden dat niet noodzakelijkerwijze enkel het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13*quinquies* wordt bedoeld vermits dit lid spreekt van “daaropvolgende beslissingen tot verwijdering” (eigen onderlijning) en niet van daaruit voortvloeiende beslissingen van verwijdering.

Waar verweerder nog verwijst in de nota naar het arrest nr. 233 024 van de Raad van State van 25 november 2015 waarin een arrest van de Raad werd vernietigd, geeft verweerder zelf aan dat de Raad van State zich niet uitsprak over het middel aangaande de interpretatie van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, maar op grond van een ander middel casseerde. Bijgevolg is een verwijzing naar dit arrest *in casu* niet dienstig.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES